

en Person, hvor gammel han er, og derved kan man tidt komme til at stænke for nogen, der kun er 14 Aar gammel, og nægte at gøre det for andre, der ere 17 Aar. Jeg ser nu imidlertid ikke, det gør det mindste Fortræd, at denne Bestemmelse staar der, men jeg tror ikke, den vil faa nogen stor Betydning. — Der er bestemt i § 14, at der skal ydes en aarlig Afgift for Retten til Udskænkning af Brændevin, og den er for Købstædernes og Landets Vedkommende sat fra 48 Kr. til 480 Kr. Det er vel nok almindelig paa Landet — det er det i alt Fald i den Egn, hvor jeg er kendt — at der ydes ikke større Afgift end fra 30—60 Kr. Naar Afgiften nu her er bestemt til mindst 48 Kr. vil det almindelige paa Landet vel ogsaa nok blive 48 Kr. Men saa staar der i § 15, at denne Afgift skal tilfalde Kommuneskassen, imod at Kommunen tilsvare Statskassen for hver Afgift 2 Kr. om Maanedes. Det bliver for Landets Vedkommende Halvdelen af Afgiften, som skal indbetales i Statskassen. Det forekommer mig nu at være et noget ubilligt og urimeligt Forlangende i Forhold til, hvad Byerne komme til at yde til Statskassen, idet Bevillingerne der ville komme til at andrage større Summer, hvoraf de ville komme til at betale en større aarlig Afgift. Det forekommer mig, det kunde være heldigt, om det blev saaledes, at de større Forretninger kom til at yde mere til Statskassen end de mindre. Hermed har jeg sagt, hvad jeg kunde have at sige om Affnittet om særlige Bestemmelser om Beværetning m. v. — Jeg kommer nu til de næste Affnit, som handle om Handel med Brændevin, Vin og skattepligtigt Ål. Det hedder her i § 22, at Købmænd og Detaillister og ogsaa Høkere i Byerne maa handle med skattepligtigt Ål. Jeg finder, det er rigtigt, at Høkerne i Byerne have denne Ret, men jeg finder det er urigtigt, at Høkerne paa Landet ikke have en lignende Ret. Er det i Byerne nødvendigt, at Høkerne have Ret til Forhandling af bayerisk Ål, er det i en vis Forstand mere nødvendigt paa Landet, idet man her har de lange Afstande, og det altsaa er mere vanskeligt for Befolkningen at faa fat paa det bayeriske Ål. Der kan jo siges, derom, at Befolkningen har bedret af at undvære det bayeriske Ål, men det er dog sin egen Sag at optræde som Formynder for Befolkningen. Hvis det virkelig skulde være for at optræde som Formynder eller for at have faderlig Omsorg for Befolkningen ude paa Landet, tror jeg, at det med Hensyn til Ryddelsen af det bayeriske Ål var mere nødvendigt, at denne faderlige Omhu-

blev vist Befolkningen i Byerne, idet jeg tror, det er særlig der, at bayerisk Ål bliver drukket. — Jeg kommer nu til Slutning til Forbrugsforeningerne. Med Hensyn til dem bestemmes, at de fremtidig ikke maa omdele Brændevin eller Vin til deres Medlemmer. Dette er en Indskrænkning i den Rettighed, som de for Tiden have, og som jeg antager, at ikke ret mange af Tingets Medlemmer ville gaa med til. Jeg indser nemlig ikke, hvorfor Forbrugsforeningerne skulde miste denne Ret, hvorfor de, som ere Medlemmer af Forbrugsforeninger, skulde have større Besværighed med at faa det Brændevin og Vin, som de bruge i deres Hus, end andre. Forbrugsforeningerne ville jo tage en Del derved, idet man, naar man ikke hos dem kan faa alt, hvad man har Brug for, maa gaa hen til en anden Forretning for at faa det, og det vil saa have til Følge, at man ogsaa køber en Del af de øvrige Varer i den samme Forretning. Det er jo nemlig saa, at en stor Del Købmænd og Detailhandlere paa Landet løse Næringsbevilling til Brændevinshandel for at have Brændevin i Forening med andre Varer, skønt de erkende, at det ikke kan betale sig at have Brændevinshandel, efter som den ikke giver saa stor Fortjeneste, som det koster at have Udsalg deraf, men de ere nøbde til at have det, for ellers kunne de ikke sælge deres andre Varer. Det samme er naturligvis Tilfældet med Forbrugsforeningerne. Naar deres Medlemmer ikke der kunne faa de Spirituosa, de bruge, saa gaa de andre Steder hen for at faa dem, og saa købe de ogsaa deres øvrige Varer der. Som sagt, jeg ser ikke, hvorfor Forbrugsforeningerne skulde miste den Ret, de have. Jeg synes, at den eneste Bevæggrund kunde være den, at det skulde være i Favn af Byerne, særlig over for de Forbrugsforeninger, som ligge inden for Købstædernes Læbælter, da deres Forbrugere jo saa ere henviste til at gaa til Købstædernes og købe de Spirituosa, de ønske, men jeg kan dog ikke tænke mig, at det skulde være Lovforslagets Mening, at Byerne skulde favoriseres paa Landets Befolkning. Forslaget om, at denne Ret skulde fratages Forbrugsforeningerne, har tilbagevirkende Kraft, idet det hedder i § 40 VI, at fra det Tidspunkt, Loven træder i Kraft, ophører Forbrugsforeningernes Ret til at forsyne deres Medlemmer med Brændevin og Ål, dog bestemmes det samtidig, at de af den Afgift, de have betalt, saa Halvdelen tilbagebetalt. Om Halvdelen just er en passende Sum, kan der være forskellige Meninger om; for de Forbrugsforeninger, der have erlagt Betalingen for nylig, er det meget lidt, medens det for de Forbrugsfor-